

A sámánfa napok óta nem vetett árnyékot. Ezüsthajú Kamcsadár, aki megszámlálhatatlan tavasszal korábban, tizenhárom ujjal, a vállában csillaggal született, érezte, nemsokára itt az idő. Hogy llszat havában kell megtörténnie, hétéves kora óta, az első révületéből ébredvén tudta, csak a kerecsen érkezésére, a végső jelre várt. Ugek, aki eddig hűen követte étekadóját, valahányszor az gyógyfüveket gyűjtött, vagy az ősi szent helyekhez zarándokolt, és ura mozdulatlan testét őrizve segédkezett, hogy a szellemutazásokból vissza tudjon találni a lelke, most szelíd szomorúsággal húzódott a kunyhó homályába, csak pillantásával követte a szálfatermet távolodó körvonalát. Éppen csak sejlett a lebukó napkorong felső íve, mire Kamcsadár visszatért, iszákjában apró csontokat, szarutégelyében vörös agyagot hozott. Gondosan megvizsgálta az Ugek által előkészített, szarvashájjal átpuhított ünnepi öltözék minden darabját, s amíg a fiú hófehérre hántolt fahasábokból felépítette a máglyát, ő magára öltötte a csontokkal díszített csizmát, vállára hét csigolyás kámköntöst terített, fejére tollakkal ékített szarvasagancs került. Végtagjait pépesített agyaggal színezte, arcára korommal rajzolta fel az utazni készülők jeleit. A félhomályban parányi fényes bogárként hatott a tűzkőtől pattanó szikra, a fahasábok alól feltörő láng akár egy nagy, vörös virág. Bőrén a Föld, a Víz, testén a Növények, Állatok, a Halál s a Körforgás, fején az Öregisten jelét viselve, Kamcsadár készen állt a végső átlényegülésre. Csörgőkkel körített dobját a tűzre vetett boróka tisztító füstjébe mártotta, majd a megfeszült bőrre tejből párolt pálinkát lötytyintett, felkészítve ezáltal hangszerét is az utolsó mesére. Dobjának tamtamjára apró lépésekkel kezdte a sámán, majd egyre vadabb ritmusban táncolta körbe a tüzet, segítő szellemeit hívta kíséretül. A rejtezés csendesedő szakaszában végre megnyílt Kamcsadár torka, s a dob rajta keresztül belekezdhetett a mesébe. Az abroncs dús lombú erdőről, hajdani fa-létéről, a bőr szarvasként való szökelléséről, a fű ízéről, a víz húséről mesélt, majd ősi énekek következtek sorra, de a legszebbik utolsó strófája megszakadt, amikor a kerecsen szárnycsapását érezve hátrahanyatlott a sámán. Ugek, mielőtt hangszerével együtt a testet a zsarátra vonta volna, még befejezte a megkezdett éneket, hogy a kiszabadult lélek feljuthasson addig, ahol a Világfa hetedik görbülete átszakítja az aranyegyet.

Kategória: ÖrkényLátó
Denumire autor: Csík Mónika

Látó Szépirodalmi Folyóirat